

GYERMEKJOGI MESÉK
ÓVODÁSOKNAK

Gyermekjogi mesék

Boldizsár Ildikó

*Az elveszett
madártoll*

Beszélgetős mesekönyv

Lackfi Margit rajzaival

Országos Betegjogi,
Ellátottjogi, Gyermekjogi és
Dokumentációs Központ

2016

Kedves Olvasó!

A Gyermekjogi egyezmény gyökeresen megváltoztatta a gyerekekről, a gyerekkorról alkotott képet, hiszen rögzítette azokat a minimum standardokat, amelyek minden gyereket megilletnek 18 éves kora előtt a gondozása, nevelése, fejlődése és részvételi jogai érvényesítése során.

A gyermekjogi nevelést nem lehet elég korán kezdeni. Jóval többről van szó, mint egy tananyagról, amit be kellene préselni a sok közismereti tantárgy közé. A világ legnagyobb gyermekjogi-humanitárius szervezete, az UNICEF szerint a gyermekjogi nevelés a jogokról, a jogokon keresztül a jogok érvényesüléséért való tanulást jelenti, hogy a gyerekek és a felnőttek egyaránt a gyerekjogok ismeretét és tiszteletét a napi működésükbe át tudják venni, otthon, az óvodában, az iskolában, a kis közösségükben, helyi és országos szinten

Ez az abszolút hiánypótló mesekönyv megmutatja, hogy a gyermekjogok nem elvont, távoli paragrafusok szövevényében rejlő dolgok, amivel jobb nem foglalkozni, vagy félni kellene tőlük, hanem a legkisebb korosztály számára csodálatos fantáziavilágban beszéli el a jogok lényegét: az együttélés szabályait, szabadságainkat és annak határait.

Ajánlom mindazoknak ezt a könyvet, akik már foglalkoztak a gyerekjogokkal, és azoknak, akik még nem, ajánlom azoknak, akik gyerekekkel foglalkoznak hivatásos szakemberként vagy hivatásos szülőként, és azoknak, akik „csak” szeretnék egy varázslatos Meseországról olvasni.

dr. Lux Ágnes
gyermekjogi igazgató

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

Kedves Olvasó!

Gyakran tapasztaljuk, hogy a gyermekek világa sokkal színesebb, sokkal mesésebb, mint a miénk. Ilyen színesen, ilyen mesésen szeretnénk közel hozni hozzájuk azt a „gyermekjognak” nevezett területet, amelyről úgy gondoljuk, megismerését már a legkisebb korban érdemes elkezdni. Miközben ismerkednek a mesék szereplőivel, az is kiderül, hogy milyen fontos egymás és az idősek tisztelete, hogy nem szabad másokat bántani, lenézni, tilos más holmiját elvenni, hogy a betegnek jár a gyógyulás, s hogy milyen fontos szabadon elmondani azt, amit az élet dolgairól gondolunk.

A mesébe burkolt, szépen illusztrált történetekből kiindulva jókat lehet a gyerekekkel beszélgetni a fenti jogokról és arról, hogy mivel ezek a jogok a világon minden gyereket megilletnek, egyúttal kötelességeket is hordoznak. Vagyis ahhoz, hogy érvényesüljenek, mindenkinek tiszteletben kell tartani őket.

Bízunk benne, hogy az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatásával megjelenő kötet segíthet a jövő nemzedék erkölcsi nevelésében is.

Balog Zoltán
az emberi erőforrások minisztere

A Mesék Országa

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország. Ebben az országban nem emberek laktak, hanem mesék. Úgy képzeld el, hogy minden mese kapott egy házat, ahová beköltözhetett. A házak kapujára nagy betűkkel fölírták, hogy melyik mese lakik ott. Így aztán könnyű volt megtalálni mindenkit. Ha valaki Csipkerózsikát kereste, elolvasta, hogy melyik ház bejáratára van írva: CSIPKERÓZSIKA. És ugyanígy tett, amikor Hamupipókéval, Vas Lacival vagy Ambrus királyfival akart találkozni. Addig ment, amíg a házakra nem talált.

Sok ház áll a Mesék Országában, éppen annyi, ahány mese létezik a világon. Amikor kitalálunk egy történetet, a szereplők máris megjelennek Meseország kapujánál, arra várva, hogy beléphessenek, és attól kezdve ők is az országban élhessenek. Mostanában annyira megsaporodtak a mesék, hogy naponta több százan szeretnének bejutni ide. Ennyi házat pedig képtelenség megépíteni néhány óra alatt. Ráadásul sok mese úgy érkezik a kapuhoz, hogy nem ismeri az ország törvényeit, és egyszer ebből már nagy baj kerekedett. A Mesék Országában akkora lett a zűrzavar, hogy végül királyt kellett választani. A király törvényeket hozott, s attól kezdve annak, aki a Mesék Országában akart élni, meg kellett ismernie és el kellett fogadnia a törvényeket. Hát ezért tartott olyan sokáig a bejutás.

Történt egyszer, hogy egy Andris nevű kislány kitalált egy mesét, amely a hétfejű sárkányról szólt. Most biztosan azt mondod, hogy ilyen mesét mások is kitaláltak már, de Andris meséje különbözött ezektől. Az ő meséjében a hétfejű sárkány jószívű volt. A sárkányon kívül szerepelt a mesében csodamadár, varázsgömb, királykisasszony és egy vitéz legény, akit Antarának hívtak. Hogy miért pont Antarának, ne kérdezd, a kislány sose mondta meg senkinek. Amikor Andris elmesélte a történetet, Antara és a többiek máris ott találták magukat a Mesék Országának kapujában. Sok mese várakozott előttük. Szépen beálltak a sor végére, de a sor lassan haladt. A hétfejű sárkány úgy elfáradt, hogy leült az árok szélére, és egy ideig csöndben üldögélt. Ám egyszer csak elege lett az ücsörgésből. Fölpattant, odaszáguldott a kapuhoz, és dörömbölni kezdett rajta.

– Azonnal engedjétek be! – kiabálta. – Éhes vagyok, fáradt vagyok, és szeretnék végre aludni egyet.

A kapuőr kedvesen csitítgatta:

– Türelem, türelem! Minden mesehős bejuthat az országba, csak előbb meg kell ismerni a törvényeket.

– Engem nem érdekelnek a törvények – fújta fel a sárkány mind a hét fejét. – Ha nem mehetek be azonnal, akkora lángot fújok, hogy az egész birodalom felgyullad!

A mesék nagyon megijedtek. Ilyen még nem fordult elő, hogy egy sárkány föl akarta volna gyújtani a birodalmat. Kétségbeesetten siettek a királyhoz. A király éppen vadászaton volt, de amikor meghallotta, mi történt, azonnal a kapuhoz indult.

A hétfejű sárkány még mindig dühögött. Ijesztgette a királykisasszonyokat, és időnként akkora lángokat lövellt az égre, hogy azok eltakarták a Napot. A király bátran megállt előtte.

– Hallod-e! Beszédem van veled!
– mondta a sárkánynak.

– Te meg ki vagy, te kis fityfiritty?
– nézett le a sárkány a magasból.

– Én vagyok az ország királya

– mondta a király –, s ha nem hagyod abba a fenyegetőzést, soha nem jöhetsz be ide.

– Hát aztán! És akkor mi lesz? – dühösködött tovább a hétfejű sárkány. Ebből is láthatjátok: még a jószívű sárkányok is méregbe gurulhatnak olykor.

A király azonban nyugodtan válaszolt:

– Akkor az lesz, hogy eltűnsz a világból, és az a kisfiú, aki kitalálta a mesédet, nagyon szomorú lesz.

A sárkánynak torkán akadt a szó. Még hogy ő eltűnjön a világból? Ez rosszul esett volna neki. De attól még jobban megijedt, hogy Andris szomorú lesz miatta. Hálás volt a kisfiúnak, amiért olyan mesét talált ki, amelyben ő volt a jószívű sárkány, aki Antarával együtt megmentette a királykisasszonyt a varázsgömb fogságából.

– Bocsánatot kérek – mondta kissé lecsillapodva a királynak. – Utálok várakozni. És különben is nagyon éhes vagyok.

A király intett a szolgálknak. Hamarosan megérkeztek az ennivalókkal megrakott kosarak és nagy kulacsokban a finomabbnál finomabb szörpök. Mindenkinek bőven jutott az elemőzsiából. Amikor befejezték a lakomázást, a király így szólt a várakozókhöz:

– Aki be akar jutni a Mesék Országába, annak fogadalmat kell tennie. Itt mindenki biztonságban lesz, senkinek nem esik bántódása. Gondoskodunk rólatok. Vigyázunk rátok, s megóvunk benneteket. Idebent lesz otthonok és mindenféle jogaitok.

– Mik azok a jogok? – szólt közbe a sárkány. – Meg lehet enni őket?

– Nem, a jogokat nem lehet megenni – nevetett a király. – A jogok Meseország életét szabályozzák. Ezekből tudhatod meg, hogy mit szabad tenned és mit nem.

– És nekem mit szabad tennem és mit nem?

– Szabadon járhatsz-kelhetsz az egész birodalomban, és jól érezheted magad benne. De nem ehetsz meg senkit, nem rabolhatsz el senkit, nem bánthatsz senkit. Mégpedig azért, mert Meseország lakóinak joguk van az életükhöz.

– Ahhoz nekem is jogom van! – fortyant föl a sárkány.

– Így igaz. Téged sem bánthat senki.

Akkor a királykisasszony lépett a királyhoz:

– A kapuőr azt mondta, hogy kötelességeink is lesznek odabent.

– Azokat se lehet megenni? – szólt közbe a hétfejű sárkány.

– Azokat se – nevetett megint a király.

– Kár – mondta csalódottan a sárkány.

A király így folytatta:

- Vállalnotok kell, hogy ti is megvédtétek és segítétek a többi mesét. Néha azért akadhatnak olyan kötelességek is, amelyeket nem mindig csinálunk szívesen.
- Például?
- Például a tanulás.
- De én pont azért jöttem ide, hogy tanulhassak! – kiáltott közbe Antara.
- Még olyan keveset tudok a világról!

– Én is szeretnék tanulni! – lépett közelebb a sárkány a királyhoz. – Én is keveset tudok a világról.

– Azt észrevettem – mosolygott a király. – De ha tényleg tanulni akartok, nem lesz semmi akadály a tiéteknek, hogy köztünk éljétek. Mindenkinek örülünk, aki tanulni vagy segíteni akar. Csak arra kérek benneteket, ne türelmetlenkedjétek!

A hétfejű sárkány megértette a király szavait, és visszaült az árok szélére. Három nap múlva került sorra Antara meg a sárkány, de addigra már egy csodaszép ház várta őket a birodalom kellős közepén, a királyi palota mellett. Együtt írták a kapura nagy betűkkel: A JÓSZÍVŰ SÁRKÁNY MESÉJE.

Ha arra jársz, ezt a házat feltétlenül keresd meg! A házban megtalálod Antarát – akiből azóta bölcs ember lett; a királykisasszonyt – aki hamarosan férjhez ment; a varázsgömböt – aki már nem is annyira gonosz; a csodamadarat – aki még mindig nagyon szépen énekel, és a jószívű sárkányt – akit tanulóideje végeztével a király megválasztott fő-főtanácsadójának.

Az elveszett madártoll

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy út. Sokan lépegettek rajta: kicsik és nagyok, gyerekek és felnőttek, fiatalok és öregek – ott vonult az egész falu meg az egész város népe. Széles út volt, két oldalán virágok nyíltak és fák nyújtózkodtak az éjig. A virágokon lepkék táncoltak, a fákon meg madarak csiviteltek. Kívülről pont olyan volt, mint más utak, de valamiben mégis különbözött tőlük. Volt egy különös tulajdonsága: senki nem tudta megmondani, milyen is valójában. Egyenes vagy kacsaringós? Földes vagy kavicsos?

Az egyik ember azt mondta, ő egyenesnek látta, amikor ott járt. A másik azt, hogy ő görbének. A harmadik azt állította, hogy az utat kövek borítják, a negyedik meg azt, hogy az út poros. Az ötödik sárosnak látta, a hatodik rögösnek, a hetedik pedig virágosnak. És ami a legfurcsább: mindenkinek igaza volt! Ezt az utat mindenki olyannak látta, amilyennek akarta.

Volt az útnak egy titka. Itt mindent meg lehetett találni, ami elveszett. Kerestek is mindenfélét az erre járók: az apukák kulcsot, szemüveget, kalapácsot. Az anyukák gyűrűt, karperecet és fülbevalót. A gyerekek játékokat, tornazsákot, ceruzát és sálat. A tündérek tündércsengettyűt, a törpék törpesipkát, az óriások a pipájukat, a boszorkányok pedig a macskájukat

vagy a seprűjüket. Minden bokorban vagy fán akadt egy-egy elveszített holmi. Volt is nagy tolongás értük! Annyian keresgéltek az úton, hogy olykor még egymás lábára is tapostak, vagy elsodortak egy aprócska tündérlányt. Még az is előfordult, hogy az emberek összevesztek a megtalált tárgyakon. – Ez az enyém! – kiabálta az egyik. – Nem igaz! – üvöltötte a másik. – Ez az enyém!

Az út nem tudott beszélni, így igazságot tenni sem tudott, pedig minden tárgynak ismerte a történetét. Tudta, ki veszítette el a piros kisautót, a barna kismackót, az olvasószemüveget vagy a kockás úszónadrágot. Még azt is pontosan tudta, hol és hogyan történt a dolog. Szomorkodott is, amikor látta, hogy valaki nem azt veszi el, ami az övé, hanem egy másik kisautót vagy másik kismackót választ magának.

– Bárcsak az emberek azt vinnék haza, amit elveszítettek, és nem vennék el mások játékát, ruháját vagy ékszerét! – gondolta magában. – Milyen kár, hogy nem tudok beszélni, és nem segíthetek abban, hogy mindenki azt találja meg, ami az övé!

Egyszer azonban olyasmi történt, amit az út nem bírt tovább szó nélkül. Elmesélem, hogyan is volt az.

Volt az úton egy bokor, abban pedig egy icipici madártoll, amit egy vörösbecy veszített el. Ez volt a legszebb toll a begyecskéjén, úgy vöröslött,

hogy mindenki megcsodálta, aki látta. A vörösbecy büszke is volt rá, s úgy kidagasztotta a mellét éneklés közben, hogy szikrázott a napsütésben a vörös tollacska. Még a Nap is azt mesélte a vörösbecynek, hogy bárhol járt a világon, sehol nem látott olyan szép madártollat, mint az övé.

Amikor a madarak meghallották, mit mondott a Nap a vörösbecynek, irigykedni kezdtek rá:

– Mi is szeretnénk olyan szép tollat magunknak, amilyen nincs több a világon! – mondogatták.

Egyszer hatalmas vihar támadt az erdőben, ahol a madarak éltek. Néhány perc alatt óriási szél kerekedett, a fák nyikorogva hajladoztak jobbra-balra. A kicsi vörösbecy rémülten próbált megkapaszkodni egy faágon. A szél azonban olyan erősen cibálta a tollait, hogy a végén még a legvörösebb tollacska is kiszakította a helyéről. Aztán felkapta a gyönyörű tollat, és vitte magával nagy sebesen. Sodor-ta, sodorta a szél a vörösbecy tollacska-ját hegyeken, völgyeken, folyókon, városokon át, meg sem állva az útig, amely az elveszett holmikat őrizte. Ott a szél lecsöndesedett, és lágyan letette a tollacska-t egy kökénybokor kellős közepébe.

Amikor a vihar elvonult az erdőből, a vörösbecy szomorúan nézegette a begyecskéjét.

– Eltűnt a legszebb és legvörösebb tollam! – sírdogálta, ám nem volt senki, aki megvigasztalta volna.

Az elveszett madártoll híre gyorsan elterjedt az erdőben. Azok a madarak, akik irigyelték a vörösbegyől csodálatos tollacskáját, rögtön elhatározták, hogy megkeresik a szépséges tollat, és magukra tűzik. Másnap hajnalban nagy madárcsapat röppent fel az égre: a madarak egymással versenyezve röpültek tollacskát keresni. Délre meg is találták az elveszett tárgyakat őrző utat, mert a magasból sokkal jobban látták a vidéket, mint az emberek meg a rövidlátó boszorkányok. A kökénybokorra is rábukkantak, és hiába szurkálták meg őket a bokor tüskéi, a vörösbegy tollacskáját hamar észrevették. De akkor bizony veszekedés tört ki közöttük.

– Ez az én tollam! – cserregte a szarka.

– Már hogy lenne a tiéd! – ugrott hozzá közelebb a varjú. – Ez az enyém! Akkor közbeszólt a holló, a csuszka, az ökörszem és a rigó is:

– Dehogy is a tiétek! Az enyém! Az enyém! Az enyém! – hallatszott innen is meg onnan is, és mindegyik madár azon igyekezett, hogy kikapja a tollacskát a másik csőréből.

Amikor az út látta, hogy a nagy veszekedésben még valami baja történhet a vörösbegy csodálatos tollacskájának, olyat tett, amit még soha. Megszólalt! Mély és dörgő hangja volt, a madarak ijedten röppentek fel egy magas fára, amikor meghallották.

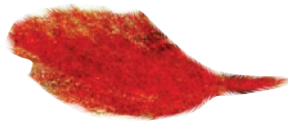
– Azonnal hagyjátok abba a veszekedést! – dörögte az út. – Ez a tollacská nem a tiétek, és meg ne próbáljátok elvenni attól, akit megillet! A kicsi vörösbegy vesztette el a hatalmas viharban, és arra kérlek benneteket, hogy azonnal vigyétek vissza neki! Ne hagyjátok tovább sírdogálni szegényt!

A madarak elszégyellték magukat, és igazat adtak az útnak: ők is nagyon szomorúak lennének, ha valaki elvenné a legszebb tollukat. A rigó óvatosan csőrébe kapta a vörösbegy tollacskáját, és elindult vele hazafelé. A többiek lógó csőrrel követték.

Volt nagy boldogság, amikor a vörösbegy visszakapta a tollát! Barátja, a kicsi pók gondosan visszavarrta a tollacskát a helyére, és az még szebben ragyogott, mint valaha.

Azóta is csodájára jár az egész világ.

A nyuszi, aki mindig éhes volt

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kicsi zöld mező, és a kicsi zöld mezőben egy hatalmas nyúlüreg. Káposztalevelekből készült vastag függöny védte a bejáratot, hogy ne lehessen könnyen észrevenni, mert csinos kis otthon rejtőzködött mögötte. Káposztatorzsából faragott székek, sárgarépából készült evőeszközök, fakéregből és gyökerekből összeeszkábált ágyikók álltak odabent. Mindenből éppen hét. Itt éledgelt Nyuszi mama és Nyuszi papa meg az öt nyúlgyerek: Ingó, Bingó, Ugri, Bugri és Benedek.

Nyuszi mama minden reggel megfésülte a nyuszi gyerekek selymes bundáját, finom reggelit adott nekik, aztán Nyuszi papa segítségével sorba állította őket a kijárat előtt: – Ingó, Bingó, Ugri, Bugri és Benedek! – számolta meg őket. – Indulás!

Azzal mind a heten kiugrabugráltak a kicsi zöld mezőre. Egész nap ott hancúroztak. Nyuszi papa és Nyuszi mama megtanította a nyuszi gyerekeket bukfencezni, fülüket hegyezni, figyelni, szimatolni és mindenkinél gyorsabban futni. A gyerekek mindent megjegyeztek, amit Nyuszi papa és Nyuszi mama mondott nekik, hogy egyszer majd ők is olyan ügyes nyulak lehessenek, mint ők.

– Bukfenc! – kiáltotta Nyuszi papa, és akkor mind az öt gyerek buk-fencezni kezdett. Bukfencezésből Ingó volt a legjobb.

– Fülhegyezés! – kiáltotta most Nyuszi mama, és ekkor mind az öt gyerek magasra emelte hosszú fülét, úgy hallgatták, mi történik a mezőn. A fülhegyezés bajnoka Bingó volt.

– Figyelés! – tapsolt egyet Nyuszi papa, mire mind az öten alaposan körbenéztek.

– Én egy rókát látok a fa mögött! – suttogta Ingó.

– Én egy harkályt a faágon – mondta Bingó.

– Én egy szarvasbogarat a fű között – szolt Ugri, akinek a figyelés ment a legjobban.

– Én meg lepkét a virágokon – kiabált Bugri.

– Én salátaleveleket látok – mondta Benedek, mire mindenki nevetni kezdett. Benedek nagyon szeretett enni, és mindig csak az enivalókon járt az esze.

– Futás! – hallatszott az újabb vezényszó, és a gyerekek nekiiramodtak a mezőnek. Futottak, ahogy a lábuk bírta. Futásban Bugri volt a legügyesebb.

Célba érés után a gyerekek fáradtan dőltek egymásra, és alig várták, hogy Nyuszi papa kiadja az utolsó feladatot.

– Szimatolás! – kiáltotta végre Nyuszi papa, és a gyerekek tudták, hogy érkezett az ebéd ideje. Körbeszimatolták a mezőt, hogy ehető táplálékot találjanak maguknak. A szimatolásban és az ennivaló keresésében Benedek volt a legjobb. De ha nem lett volna mellette Nyuszi papa, mindent meg-evevett volna, ami elébe került. Nyuszi papa türelmesen tanítgatta mindig éhes fiacskáját. Azt mondta neki:

– Ide figyelj, Benedek! Csak akkor maradsz egészséges, ha megtanulod, melyik az ehető és melyik a mérgező növény. Ha nem tudod őket megkülönböztetni, megbetegszel, és nem jöhetsz velünk bukfencezni, futkározni, fület hegyezni, figyelni és szimatolni!

A nyuszi gyerekek Nyuszi papa köré gyűltek, úgy hallgatták.

– Ez itt a pásztoráska – mutatott Nyuszi papa egy növényre –, ebből nyugodtan ehetek. – De ezt – mutatott egy másikra – sosem szabad megkóstolnotok. Vadrepcének hívják, és ha esztek belőle, szörnyen megfájdul a hasatok.

Ingó, Bingó, Ugri, Bugri és Benedek megjegyezte Nyuszi papa minden szavát. Megtanulták, hogy bátran ehetnek a száraz füvekből, fakérgéből, sőt a gyökerekből, pitypangból, tyúkhúrból, papsajtából és útilapuból is, mert ezek egészségesek a nyulak számára. Messzire kell kerülniük azonban a páfrányokat, a parlagfüvet és a mérges gombát, mert ezek megbetegítik őket.

Igen ám, de Benedek folyton éhes volt, és amikor valaki éhes, nem mindig jut eszébe, hogy okosan cselekedjen. Benedek titokban egyre többet

és többet evett, és minél többet evett, annál ügyetlenebbé vált. Már alig tudott bukfencezni és futni, s egy napon a nyúlüreg kijáratán is alig fért ki. De szimatolásban és az ennivaló keresésében még mindig ő volt a legügyesebb.

Egy napon Nyuszi papa megmérte Benedeket a káposztamérlegen, és azt mondta Nyuszi mamának:

– Benedek egészsége veszélyben forog. Ha nem akarjuk, hogy megbetegedjen, oda kell figyelniük arra, hogy mit és mennyit eszik. Lassan kétszer annyi a súlya, mint a testvéreinek, és a sok édességtől a fogai is kezdenek tönkremenni. Mi lesz vele fogak nélkül? És hogyan fut el a róka elől, ha mozogni is alig tud?

Attól kezdve Nyuszi mama még jobban odafigyelt Benedek ételeire. Ám egy reggel különös dolgot vett észre: eltűntek a konyhából a sárgarépa-ból faragott kanalak. Másnap eltűntek a villák is. Harmadnap nem találta kedvenc, káposztatorzsából készült székét. Negyedik nap Ugri ágyikója dőlt össze, mert eltűntek az ágy lábai.

– Ki vihette el ezt a sok mindent? – morfondírozott magában.

Hamarosan azonban kiderült, hogy mi történt a nyúlüregben. Egy napon Nyuszi mama a konyhában találta Benedeket, amint éppen mohón rágcsálja a sárgarépa merőkanalat. Éppen nekiállt volna a sütőtök-asztalnak, de Nyuszi mama gyorsan eltolta előle. Aztán behívta Ingót, Bingót, Ugrit és Bugrit a konyhába, és azt mondta nekik:

– Most már látom, hogy csak együtt segíthetünk Benedeknek abban, hogy visszanyerje a régi súlyát. Ti olyan ügyesen tudtok futni, ugrabugrálni és bukfencezni, igazán gyakorolhatnátok egy kicsit Benedekkel.

A testvérek megtanácskozták a dolgot, s azt mondták Nyuszi mamának:
– Eszünkbe jutott, hogyan segíthetnénk Benedeknek! Megtanítunk neki egy új játékot!

Azzal megragadták testvérüket, és kituszkolták a konyhából.

Az új játék a foci volt. Benedek egykettőre megtanulta a játékszabályokat, és boldogan kergette a labdát. Hiszed vagy sem, de hamarosan focizásban is ő lett a legügyesebb.

Új játék az óvodában

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy óvoda. Sok kisgyerek járt ide, de most nem róluk fogok mesélni, hanem a játékaikról. Az óvodában ugyanis rengeteg játék volt. Babák, mackók, plüssállatok, építőkockák, járművek, munkagépek, mozdonyok, vonatok, bábok és pöttyös labdák sorakoztak a polcokon. Reggel a gyerekek első útja a játékokhoz vezetett. A babákat egész nap öltöztették és fésülgették. A mackókat babakocsiban tologatták. A plüssállatokat szeretgették és babusgatták. Az építőkockákból házak és paloták épültek. A járművek és a munkagépek munkához láttak: az emeletes busz utasokat szállított, a betonkeverő betont kevert, a kukásautó a szemetet szállította, a mozdony vidáman pöfékelt a vasúti síneken, az autók parkoltak és dudáltak, a bábok színelőadásra készülődtek, a labdák meg gurultak és pattogtak. Volt a játékoknak tenni-valójuk bőven, így aztán nem csoda, hogy estére nagyon elfáradtak. Alig várták, hogy besötétedjen. De nem ám azért, hogy elaludjanak végre!

Éjszaka minden megváltozott az óvodában. A játékok egyáltalán nem tértek nyugovóra, hanem életre keltek. Amint feljött az égre a Hold, mindannyian elfeledkeztek a fáradságról. Körbeülték az egyik kisasztalt, és beszélgetni kezdtek. Volt mit mesélniük egymásnak! Mindenki elmondhatta, mi történt vele aznap. Elbeszélgettek a gyerekekről, az óvó nénikről, és megvigasztalták azokat a játékokat, akikkel valami rossz történt aznap. Felvarrták a babák

leszakadt gombjait, leporolták a plüssállatok bundáját, egyszer még az is előfordult, hogy kicserélték a kisteherautó kerekét, mert délelőtt defektet kapott. Olykor bált is rendeztek, megünnepelték a karácsonyt, a születésnapokat, és ha maradt idejük, társasjátékoztak. A babák a babakonyhában megfőzték a vacsorát. Néha annyira kellett sietniük, hogy nem volt idejük elpakolni maguk után, ezért a gyerekek másnap hiába keresték a megszokott helyükön a fakanalakat, a tányérokat vagy a bögréket. És így volt ez a legókkal és az építőkockákkal is. Amikor a játékok legóztak vagy építettek valamit, egy-egy darab úgy elgurult, hogy nem találták meg, pedig – elhiheted – egész éjjel

keresték. Egyszer-kétszer az is előfordult, hogy a játékok annyira elfáradtak, hogy estére már semmihez nem volt kedvük. Ilyenkor Kati baba teát főzött nekik, Zsófi baba mesét mondott, Viola baba pedig énekelt.

Nem mondhatnánk, hogy unalmas volt a játékok élete! Mindig történt velük valami. De a legnagyobb eseménynek az számított, amikor új játék érkezett hozzájuk. Ilyenkor alig várták, hogy este legyen végre, és kikérdezhessék a jövővenyt. Csak úgy záporoztak a kérdések. Hogyan és mivel utazott? Honnan jött? Milyen ott az élet? Mi a kedvenc étele? Mivel szeret játszani?

Egy ideje azonban már csak ritkán került új játék az óvodába, így aztán volt nagy izgalom, amikor az óvó néni egy napon óriási csomagot tolt be az ajtón. A gyerekek kíváncsian bontogatták a dobozt, és amikor meglátták, mi van benne, ujjongani kezdtek. A játékok nyújtogatták a nyakukat, hogy jobban lássanak, de hiába került le a csomagolás az új játékról, nem tudták, mi lehet az.

Még sosem láttak ilyet. Külsőre olyan volt, mint egy ló, de azért mégsem egészen. Nem négy lábon állt, s vágtatni sem lehetett vele. Ráadásul csak akkor mozdult meg, ha meglökték. Ilyenkor hintázni kezdett előre-hátra, és lassacskán megtett pár centimétert. A játékok hiába hegyezték a fülüket, nem értették az új játék nevét, amikor az óvó néni bemutatta őt a gyerekeknek. Alig várták, hogy este legyen, és megkérdezhessék tőle, hogy mi a neve és honnan érkezett. Kati és Zsófi baba még azt is elhatározta, hogy palacsintát süt a tiszteletére.

Amikor este lett, a játékok körbevették új társukat. Mindenki egyszerre beszélt hozzá, így akkora hangzavar támadt, hogy az új játék ijedten próbált hátrébb billegni. De csak nehezen sikerült neki. A csíkos tigris meg is jegyezte:

– Nicsak, hiszen még járni sem tud rendesen! Biztosan sánta!

A játék abbahagyta a billegést, és a fal felé fordult. Senki nem vette észre, hogy csupa könny lett a szeme. A többiek tovább faggatóztak, de attól kezdve hiába kérdezték, nem válaszolt. Ki sem nyitotta a száját. Csak állt lehajtott fejjel.

– Igazán bemutatkozhatnál – mordult rá a piros építőkocka.

A játék meg sem mozdult, továbbra is a fal felé fordulva állt.

– Beképzelt majom! – kiabálta ekkor az emeletes busz.

– Nem is majom! – védte meg Kati baba.

– De attól még beképzelt – szólt közbe a betonkeverő.

– Talán nem tud beszélni – vélekedett Viola baba.

– Az lehetetlen! Minden játék tud beszélni – állította határozottan a pöttyös labda.

– Ha nem szólal meg, ne adjunk neki palacsintát! – javasolta a mozdony, és sóvárogva nézett a konyha felé, ahol már javában készült a palacsinta.

– Legalább a nevedet mondd meg – kérte őt Viola baba kedvesen.

Semmi nem történt. A játékok egyre dühösebbek lettek.

– Az ilyen játéknak nincs helye közöttünk! Toljuk ki a folyosóra! – javasolta a kukásautó, és már tolatott is hátra, hogy nagy lendületet vegyen. A többi jármű követte. Felsorakoztak a szőnyeg szélén, és megegyeztek abban, hogy amikor az emeletes busz hármat dudál, egyszerre indulnak el, így biztosan ki tudják tolni az új játékot a folyosóra.

A jövevény reszketve állt a sarokban. Az autók türelmetlenül várták a dudu hangját. Az emeletes busz végre megnyomta a dudát. Egyszer, kétszer... de mielőtt harmadszor is dudálhatott volna, Zsófi baba odaállt az autók elé.

– Azonnal hagyjátok abba! – kiáltott rájuk. – A hintaló nem tehet semmiről.

A játékok meglepődve pillantottak rá.

– Ki az a hintaló? – kérdezték.

Zsófi baba az új játékra mutatott:

– Őt hívják hintalónak. Nekünk kellett volna először bemutatkoznunk, hiszen mi nagyon sokan vagyunk, ő meg egyedül. Nem csoda, hogy megijedt tőlünk.

A játékok elhallgattak. Zsófi baba az emeletes buszhoz fordult:
– Emlékszel, mi történt, amikor te érkeztél hozzánk?
Az emeletes busz elmosolyodott:
– Nekem is süöttél palacsintát! És aztán mindenkivel mentem egy kört a szőnyegen.
– Látod, látod – bólogatott Zsófi baba –, téged is befogadtunk magunk közé!
Azzal odament a hintalóhoz, és így szólt hozzá:
– Az én nevem Zsófi baba. Adhatok neked egy palacsintát?
A hintaló lassan megfordult, és félénken bólintott. Akkor Zsófi baba átölelte a nyakát, és azt súgta neki:
– Megengeded, hogy felüljek a hátadra?
A hintaló elmosolyodott.
– Hát persze – mondta.
Most szólalt meg először. Gyönyörű hangja volt. A játékok álmélkodva hallgatták.
– A többieket is szívesen meghintáztatom – folytatta a hintaló.
Így történt, hogy aznap éjjel mindenki csak hintalovazni akart. Még a palacsintáról is elfeledkeztek.
Örültek is a gyerekek, amikor másnap reggel a babakonyhában megtalálták Zsófi baba finomabbnál finomabb palacsintáit.

Kutyaolimpia

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy árva kölyökkutya. Nem csörgendezett nemesi vér az ereiben, amolyan keverék kutya volt. Spániel volt az anyukája, vizsla az apukája, belőle pedig félig spániel, félig vizsla kutyakölyök lett. Nem volt törzskönyve, és előkelő rokonokkal sem büszkélkedhetett. Egy hatalmas városban élt, egy óriási ház apró pincéjében, és nem akadt nála vidámabb teremtség. Mindenki szerette, még a macskák sem féltek tőle. Ha megjelent az utcán, és kurta lábacskaival bukdácsolni kezdett a járókelők között, mosolyt csalt az emberek arcára. Lehajoltak hozzá, megsimogatták, még ennivalót is adtak neki. Így éldegélt boldogan a kölyökkutya a nagyvárosban a többi élőlény között. Senki nem tudta, mi a neve, mert soha nem volt gazdája, aki nevet adhatott volna neki.

Barátai viszont szép számmal akadtak. Ők nevelték a kölyökkutyát féltő gonddal, egészen felnőtt kutya koráig. Sosem találnád ki, hogy kik voltak a barátai! A verebek. Ők sem féltek tőle, mert a kutyus megvédte őket a macskák támadásaitól. A verebek hálából összecsipegették neki a legfinomabb morzsákat a főtéren. Amíg kölyökkutya volt, könnyen ment a csipegetés, a verébcsapat néhány perc alatt összeszedte a kutyusnak szánt ennivalót, de ahogy egyre nagyobb lett, egyre több ennivalóra volt szüksége. Amikor a verebek már nem tudtak elegendő morzsát összeszedgetni, a verébcsapat vezére, a nagy tekintélynek örvendő Csippents így szólt hozzá:

– Mi már nem tudunk annyi enivalót összegyűjteni, hogy jóllakhass. Megnőttél, és itt az ideje, hogy világot láss, megtudd, mire vagy képes valójában.

A kutyus elcsodálkozott:

– Hát azt is meg lehet tudni? – kérdezte Csippentstől.

Csippents szó nélkül bólintott, aztán fölrepült egy magas fára.

A kutyus szomorúan üldögélt a főtéri szobor tövében, és nem tudta, mi-tévő legyen. Semmi kedve nem volt hozzá, hogy útnak induljon, s elhagyja a várost meg a barátait. Egyszer csak a csapat legkisebb verebe szállt az orrára, és így szólt hozzá:

– Gyere csak, mutatok neked valamit!

Azzal felröppent, és ide-oda cikázva mutatta az utat. A kutyus követte. Egy hirdetőoszlop előtt álltak meg.

– Olvasd csak, mi van ide írva!
– mutatott a veréb a hirdetőoszlopra.

A kutyus felnézett az oszlopra, és mit látott?

– KU-TYA-O-LIM-PI-A – olvasta hangosan a pirosan világító betűket. – Hát az meg micsoda?

A kisveréb elmagyarázta neki, hogy a kutyaolimpia olyan verseny, amelyen a kutyák összemérhetik az

ügyességüket, még hozzá öt versenyszámban: nyomkeresésben, ételszimatolásban, váltófutásban, árokugrásban és páros labdakergetésben.

– Menj, próbálj szerencsét te is – biztatta a kisveréb. – Hátha sikerül aranyérmes nyerned, és akkor híres kutya leszel.

– De nekem se nevem, se törzskönyvem! – siránkozott a kutyus. – Hogyan tudnék benevezni egy olimpiára?

– Tudod mit? Majd én adok neked nevet. Amikor kicsi voltál, a gofri-morzskákat szeretted a legjobban. Legyen a te neved mától Gofri!

A kutyus nagyon megörült a nevének, és már egyáltalán nem félt. Elbúcsúzott a verebektől meg a macskáktól, és indult egyenesen a kutyaolimpiára. Útközben sok kutyával találkozott, s mindegyik pont oda igyekezett, ahová ő. Volt közöttük pásztorkutya, juhászkutya, kuvasz, komondor, tacskó, puli, és persze vérbeli vizsla és vérbeli spániel is. Gofri irigykedve nézte őket:

– Sosem fogok olimpiát nyerni – sóhajtotta, s már fordult volna vissza, amikor hirtelen egy tacskó állt eléje.

– Az én nevem Mogyoró, majd később elmesélem, miért. Most azt akarom kérdezni, hogy benevezel-e velem az olimpiára váltófutásban és labdakergetésben.

Gofri belenézett a tacskó csillogó szemébe. Láta, hogy nem kell félnie tőle. Nagyon örült, hogy akadt valaki, aki az ő párja szeretne lenni az olimpián. Azonnal igent mondott.

– Siessünk! – kiáltotta. – Nehogy lekéssük a versenyeket!

És már futott is. Mogyoró követte. Éppen a nevezési határidő vége előtt érkeztek a helyszínre. Amikor a többi kutya meglátta őket, néhányan nevetni kezdtek:

– Ti akartok benevezni az olimpiára? Nézzetek már magatokra! Te túlságosan kicsi vagy – mutattak Mogyoróra. – Neked pedig – mutattak Gofrira – csupa folt a bundád. És különben is: mutassátok a törzskönyveteket! Az olimpián csak törzskönyvezett kutyák vehetnek részt!

Gofri és Mogyoró csalódottan nézett egymásra:

– De hát miért? – kérdezték a nevetgélő kutyáktól.

– Mert ez a szabály – kiabálta az egyik nagytestű kutya.

– Nincs ilyen szabály – lépett oda a csúfolódó kutyákhoz a versenybizottság elnöke. – Az olimpián mindenki részt vehet. Senkit nem zárunk ki a versenyből azért, mert foltos a bundája. És azért sem, mert kicsi vagy nincs törzskönyve. De aki csúfolódik másokon, azt kizárhatjuk a versenyből.

A nevetgélő kutyák rögtön abbahagyták a csúfolódást. Senki nem szerte volna, hogy kizárják a versenyből. A versenyzők felsorakoztak a rajtvonalakhoz. Mogyoró és Gofri is ott állt közöttük, és izgatottan várta a rajtot.

– Rajt! – adta meg a jelet a versenybizottság elnöke, és ezzel kezdetét vette a kutyaolimpia.

A lelátók hangosan visszhangzottak a szurkolók ugatásától. Óriási küzdelem folyt a kutyastadionban. A nyomkeresést végül a kuvasz nyerte meg, az ételszimatólást a pásztorkutya, az árokugrást a puli, a váltófutást a vizslák, a páros labdakergetést pedig... Hiszed vagy sem, Gofri és Mogyoró! Mindenki hangosan ünnepelte a győzteseket! Amikor Gofri nyakába akasztották az aranyérmeket, hirtelen elsötétült az ég. De nem vihar közeledett, hanem a verébcsapat érkezett meg, hogy együtt ünnepeljen Gofrival

és Mogyoróval. Egész éjjel tartott a fényes ünnepség. Amikor végre mindenki nyugovóra tért, Gofri odafordult Mogyoróhoz:

– Miért is lett Mogyoró a neved? – kérdezte tőle.

– Mert amikor megszülettem, egy mogyorónál is kisebb voltam – szuszogta Mogyoró. – De most úgy érzem, én vagyok a legeslegnagyobb kutya a világon.

És ebben igaza is volt.

Állatkerti Karácsony

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy állatkert. Ez az állatkert abban különbözött minden más állatkerttől, hogy lakói nagyon szerették az ünnepeket. Soha nem felejtették el megünnepelni egymás születésnapját, pedig annyi állat élt az állatkertben, hogy majdnem minden napra jutott egy ünnep. A zsiráf fejből tudta, ki mikor született, és reggelente kihirdette, hogy aznap éppen kit fognak felköszönteni.

Ebben az állatkertben az állatok nem csak a születésnapokat ünnepelték meg. Tavasszal megünnepelték az első tulipánok kibújását a földből. Nyáron a báránnyelűk megjelenését a kék égen. Ősszel az őszi esőket, télen pedig a hóesést és a karácsonyt.

Az állatok a karácsonyt várták a legjobban. Egész évben erre készültek. A pingvinek víz alatti karácsonyi dalokat dúdoltak, az oroszlánok a karácsonyi előadás főszerepéről álmództak, a majmok azon gondolkodtak, milyen finomságokkal lepják meg a többieket. Az elefántok a karácsonyi éneket gyakorolták, a flamingók pedig a karácsonyi táncot próbálták, persze csak olyankor, amikor senki nem látta és hallotta őket. A kanárik titokban csillagszóró-kánont énekeltek, hogy amikor a szirti sas – csőrében egy égő fáklyával – meggyújtja majd a csillagszórókat, ők teli torokból rázendíthessenek.

Minden állatnak jutott feladat, kivéve a medvéket, akiket még a karácsonyi vacsorára sem lehetett fölébreszteni. Így aztán a medvék nem tudták,

mi az a karácsony, és karácsonyi ajándékot sem kaptak soha. Ez így is maradt volna, míg világ a világ, ha egyszer másképp nem történik a dolog.

Abban az évben majdnem elmaradt a karácsony. Csak egy kismackó tudta megmenteni a helyzetet. Micsoda szerencse! Így ő lett a világon az első medve, aki látott karácsonyfát, és megkóstolta a karácsonyi süteményt is. Elmesélem, hogyan történt ez.

Amikor karácsony napján az állatok végre egyedül maradtak az állatkertben, megkezdődött az ünnepi készülődés. Először abban kellett egyezségre jutniuk, hová kerüljön a karácsonyfa.

– Kerüljön a pónikhoz! – javasolta az orrszarvú.

– Még mit nem! – tiltakoztak a majmok. – A pónik nem tudnak vigyázni semmire, és olyan szeleburdiak, hogy a végén még a karácsonyfát is felborítják. Legyen inkább az oroszlánok barlangjában!

– Én oda be nem megyek! – jajdult föl a kecske. – Félek, hogy felfalnak.

– De hiszen tudod, mi a szabály! – szólt rá a prérifarkas. – Karácsonykor senki nem bánthatja a másikat!

– Elég nagy baj, hogy csak karácsonykor érvényes ez a szabály – dűnynyögte a víziló, miközben békésen ringatózott a medencében. – Nekem az a véleményem, hogy inkább kérdezzünk meg mindenkit arról, hol szeretné ünnepelni a karácsonyt.

– Kit érdekel a véleményed? – rikoltzott az egyik tarka papagáj, aki már nagyon éhes volt, és szeretett volna mielőbb asztalhoz ülni.

A rikoltzásra az oroszlán is fölkapta a fejét, és közbeszólt:

– Például engem. Úgy tudom, itt mindenki elmondhatja, hogy mit gondol.

– Elmondhatja, elmondhatja – dohogott az elefánt. – De mit ér vele, ha senki nem hallgatja meg?

Nagy csönd támadt az állatkertben. Az állatok elgondolkodtak, és kicsit el is szégyellték magukat, mert belátták, hogy az elefántnak igaza van. A kenguru ki is mondta:

– Igaza van az elefántnak. Ezért én is azt javaslom, hogy előbb hallgassunk meg mindenkit, és utána eldöntjük, hol ünnepelünk. A karácsonyfa

pedig ott lesz, ahol a legtöbben akarják.

Az állatok helyeslően bólogtattak, aztán sorban elmondták, hogy mit szeretnének. Türelmesen végighallgatták egymást. Végül mégiscsak az oroszlánhoz került a karácsonyfa, és már minden rendben is lehetett volna, amikor újabb veszekedés tört ki. Most azon támadt vita, hogy kiket kérjenek fel a karácsonyfadíszek szerepére.

– Szerintem az idén a gyémántgalambok üljenek az ágakra dísznek – vélekedett a lajhár. – Ők olyan szépek!

– Erről őket is meg kellene kérdezni – szólt közbe a holló, és már indult is a madárházba. A gyémántgalambok meghallgatták az állatok kérését, aztán összedugták a fejüket, és megtanácskozták, mit tegyenek. Nem akarták elvállalni a karácsonyfadísz szerepét, mert félték a fenyőfa szúrós ágaitól. Az állatok elfogadták a választ, mert igazából senki nem szeretett volna a fenyőfa szúrós ágaira csücsülni. A páva azonban adott néhány gyönyörű pávatollat, így hamarosan teljes díszben ragyogott a karácsonyfa.

A kanárik már javában gyakorolták a csillagszóró-kánont, amikor éktelen visítás hallatszott a majmok ketrece felől. Ők készítették az ünnepi vacsorát, és összevesztek azon, hogy szabad-e csípős paprikát tenni a levesbe.

– Nem mindenki szereti a csípőset – magyarázta a galléros pávián, aki besegített a főzésbe –, és ha beletesszük a csípős paprikát, mindenkinek csípős levest kell ennie.

– De én csak a csípőset szeretem – kiabált át a gorilla a majmok ketrecébe.

– Hát akkor majd adunk neked külön csípős paprikát, és beleteszed magadnak – magyarázta kedvesen a pávián.

De a gorilla nem hallgatott rá. Egyet szökkent, kettőt ugrott, és máris ott termett a majmok ketrecében. Megragadta a leveses fazekat, és zutty – ki-löttyintette a levest a földre. Ekkor tört ki a veszekedés, ami még az oroszlánbarlangig is elhallatszott. Az állatok úgy megijedtek, hogy egy pillanat alatt szerteszét szaladtak, és jól elbújtak.

Senki nem mert előmerészkedni.

Ekkor ébredt föl a kismackó. Kimászott a vackából, és elindult, hogy körülnézzen. Amikor az oroszlánbarlanghoz ért, földbe gyökerezett a lába. Olyan szépet látott, mint még soha! Egy igazi karácsonyfa állt előtte, és a karácsonyfa alatt rengeteg ajándék hevert! Úgy megörült, hogy örömeiben ugrálni és énekelni kezdett. Amikor az állatok meghallották a kismackó énekét, előbújtak a rejtekhelyeikről, és boldogan látták, hogy nem történt semmi nagy baj. A majmok is megnyugodtak. Mindannyian körbefogták a kismackót, és együtt táncoltak. Még a gorilla is bocsánatot kért. Így változott örömmünneppé a nagy ijedelem.

Senki nem szomorkodott amiatt, hogy abban az évben az ünnepi ételek közül hiányzott a leves. A karácsonyi süteményből úgysis bőven jutott mindenkinek.

Katicabogár-Kórház a Pitypangos réten

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer két hétpettyes katicabogár. Az egyik fiú, a másik lány. Testvérek voltak, a Pitypangos réten születtek, és azt gondolták, hogy rajtuk kívül nincs több hétpettyes katicabogár kerek e világon. Azért gondolták így, mert a rét olyan hatalmas volt, hogy még soha nem találkoztak más katicabogarakkal. A réten túli tölgyfaerdőig pedig nem mertek elrepülni, mert attól féltek, hogy kicsi szárnyuk nem bírja ki odáig a röpülést.

Persze más bogár is lakott a réten. Az aranyos rózsabogár volt az egyik szomszédjuk, a mezei tücsök a másik. Amikor reggel összetalálkoztak a nagy bodzabokor alatt, beszélgettek egy kicsit, aztán mentek tovább. Az aranyos rózsabogár meg a két hétpettyes katica elmesélte, hogy mit álmodtak. A tücsök sosem alszik éjszaka, mert egész éjjel ciripel, és csak akkor hagyja abba a muzsikálást, amikor megjelennek a rét fölött a szentjánosbogarak. Egy kicsit velük is elbeszélget, aztán ciripel tovább. Reggelre jól elfárad, de azért lefekvés előtt mindig meghallgatja barátai történeteit, majd ő is elmeséli, hogy

mit hallott a szentjánosbogaraktól. Aztán a katicabogarak kézen fogják egymást, és dolgozni indulnak. Megszabadítják a virágokat a tetvektől, hogy a virágok még szebben pompázhassanak. A rózsabogár meg felmászik a legközelebbi bodzabokorra, rátelepszik az egyik bodzavirágra, és egész délelőtt ott ücsörög, esze ágában sincs elmozdulni onnan.

Azt mondtam nektek a mese elején, hogy a hétpettyes katicabogarak azt gondolták, rajtuk kívül nincs több hétpettyes katica kerek e világon. Így hát nagyon meglepődtek, amikor egy szép napon egy hozzájuk hasonló katicabogarat találtak a réti pipitér levelén. Azazhog... Külsőre valóban nagyon hasonlított rájuk ez a bogár: piros volt, mint ők, hét pettye volt, mint nekik, de valahogy mégis másmilyen volt. Amikor közelebb léptek hozzá, észrevetették, hogy az egyik pöttye sokkal halványabb, mint a többi. Megszólították:

– Hát te ki vagy?

Elhaló hangon jött a válasz:

– Hétpettyes katica vagyok.

– De hát mi is azok vagyunk! – nevettek a hétpettyes katicák.

A bogárka jobban megnézte őket:

– Igazatok van. Ti is olyanok vagytok, mint én. Csakhogy van egy különbség kettőnk között.

– Mi lenne az?

– Én beteg katica vagyok.

– Beteg? Mi az, hogy beteg?

– Beteg az, akinek fáj valamije, vagy rosszul érzi magát.

– És neked mid fáj?

– Nézzétek csak meg az egyik pöttyömet!

A katicák alaposabban megvizsgálták a katica pöttyeit, és akkor vették észre, hogy az egyik pöttye nemcsak halványabb, mint az övék, hanem egy apró seb is van rajta.

– Te tényleg beteg vagy! – mondták neki. – Mi történt veled?

– Megsérültem a tegnapi viharban. Még be is lázasodtam. Nem tudok tovább repülni innen.

A katica-testvérek emlékeztek rá, hogy előző éjjel valóban nagy vihar tombolt a tölgyfaerdőben.

– Gyere el hozzánk, majd mi meggyógyítunk – mondták a beteg katicának.

– Nagyon kedvesek vagytok – válaszolta a beteg katica. – És köszönöm szépen. De van egy bökkenő.

– Mi lenne az?

– A testvéreim is betegek, sőt csapatunk minden tagjával történt valami – mondta szomorúan a beteg katica.

– És hol vannak a többiek?

A katica körülnézett, és óvatosan füttyentett egyet. Abban a pillanatban legalább száz katica mászott elő a fűcsomók rejtekéből. Volt, amelyik alig tudott vándorolni a sebes lába miatt. Másoknak a csápja vagy a szárnya lógott törötten. De a legtöbb katicabogárnak a pöttye sérült meg.

A két testvér megvakarta a feje búbját.

– Ennyi katica nem fér el a házunkban – mondta az egyik. – Most mit tegyünk?

A másik katica gondolkodott egy keveset, aztán fölkiáltott:

– Tudom már, mi legyen! Építsünk kórházat a beteg katicáknak! Építsük fel a világ első katicabogár-kórházát!

Az ötlet mindenkinek nagyon tetszett. Csak egy baj volt: a beteg katicák nem voltak elég erősek ahhoz, hogy kórházat építsenek.

– Segítséget kell kérnünk! – mondta az egyik testvér, és már szaladt is a rózsabogárhoz.

– Rózsabogár, aranyos rózsabogár! – kérte a bodzavirágon sütkérező, zöld szárnyú bogarat. – Segíts nekünk, kérlek! Megbetegedtek a katicabogarak a réten, és olyan sokan vannak, hogy kórházat kell építenünk nekik. Nem hagyhatjuk őket betegen! És orvost is kell szerezni.

Az aranyos rózsabogár azonnal abbahagyta a sütkérezést:

– Már indulok is! – kiáltotta. – Erős szárnyammal körbepülöm a rétet, és segítséget kérek a többiektől!

És így is tett. Minden bokorra és virágra rászállt, s elmondta, mi történt a katicabogarakkal. A rét lakói azonnal munkához láttak. A szarvasbogarak nagy fadarabokat hoztak a tölgyfaerdőből, és megépítették a kórházat. A futrinkák ablakot és ajtót vájtak rá, a hőscincérek betegágyakat fabrikáltak, a katicabogár-testvérek pedig kicsinosították a betegszobákat, hogy a beteg katicabogarak gyorsabban gyógyuljanak.

– Az egészséghez nem csak orvosságra van szükség! – magyarázták a többieknek.

A méhek buzgón bólogattak, és kicsi dézsáikban mézet hoztak a betegeknél. A szentjánosbogarak követet küldtek, aki bejelentette, hogy éjszakánként ők fognak világítani a kórházban. A mezei tücsök is felébredt,

és azt mondta, hogy a zene is tud gyógyítani, és ő majd gondoskodik róla, hogy a beteg katicák szép zenét halljanak éjszakánként.

Megérkezett Doktor Nünüke, az orvos is. Megvizsgálta a hétpettyes katicákat, és részletesen elmagyarázta nekik, hogy mi bajuk van, és mitől gyógyulnak meg. A katicák nem győztek eleget kérdezni, de Doktor Nünüke végig türelmes maradt, és minden kérdésre válaszolt.

Egyszer csak kopogtak a kórház ajtaján. Egy furcsa lény tolatott be az ajtón. Piros volt a háta, és volt rajta két fekete pötty is, de egyáltalán nem hasonlított a katicabogarakhoz. Hát ez vajon ki lehet? – tanakodtak a katicák. – Ő is egy beteg katica vagy valaki más?

– Bodobács vagyok – mutatkozott be a jövevény. – És azért jöttem, mert nagyon megütöttem a hátam. Ráesett egy makk – mutatta sebes hátát.

A katicák fölháborodtak:

– Ez egy katicabogár-kórház! Ide nem jöhetnek bodobácsok! Építsenek maguknak kórházat, ha meg akarnak gyógyulni.

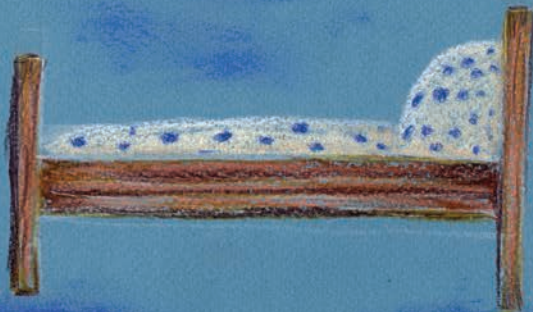
De Doktor Nünüke lecsillapította őket:

– Mindenkinek joga van ahhoz, hogy meggyógyuljon! A katicabogár-kórházban mindenkinek segítünk, aki beteg. Mert aki beteg, azt meg kell gyógyítani. Akár katica, akár bodobács a neve.

Azzal odafordult a beteg bodobácshoz:

– Gyere közelebb, megvizsgálalak.

Hamarosan mindegyik katica meggyógyult, és Doktor Nünüke a bodobácsot is meggyógyította. A bodobács hálából csinos kis függönyöket varrt a katicabogár-kórház ablakaira. Mit gondoltok, milyeneket? Hát csíkosaikat, pöttyösöket meg bodobács-mintásakat!

Hogyan lett a buta libából okos gúnár?

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy baromfiudvar. A közepén élt a hetyke kakas öt tyúkanyóval meg huszonhárom kiscsibével. Rettentő nagy hangzavar vette körül őket! A kakas állandóan kukorékolt, az öt tyúkanyó folyton veszekedett, a huszonhárom kiscsibe pedig megállás nélkül sipákolott. Hol az egyik jajgatott, hol a másik. Aztán meg hol az egyik visított, hol a másik. Végül pedig hol az egyik sírdogált, hol a másik. A baromfiudvar közepén sosem volt csönd. Ezért aki csak tehette, messze elkerülte a környéket.

A baromfiudvar bal sarkában élt libamama és libapapa, akiknek nem volt kislibájuk. Pedig nagyon szerettek volna legalább egyet! De hiába rakta libamama sorra a tojásokat, nem akart kikelni belőlük egyetlen fióka sem. Így az udvar bal sarkában mindig csönd volt. Libamama és libapapa alig beszélgetett egymással, annyira szomorúak voltak. Őket nem zavarta volna a zsvaj, és arról álmodoztak, hogy egyszer majd náluk is annyi sipákolás, jajgatás és visítás lesz, mint a baromfiudvar közepén, tyúkanyóéknál.

És egyszer csak megtörtént a csoda! Libamama és libapapa egy napon megint gondosan előkészítette a fészket, kibélelte pihe-puha tollakkal, zsenge füvekkel, majd libamama hét tojást tojt. Azonnal ráült a tojásokra, és

melengetni, szeretgetni kezdte őket. Libapapa el sem mozdult mellőle, úgy vigyázott rá. És egy napon libamama azt mondta neki:

– Érzem, hogy kislibák mozognak a tojásokban!

És jól érezte! A kislibák egyre erősebben rugdalták a tojások héját, s egy kora tavaszi napon a hét tojásból hét kisliba született. Öt lány és két fiú, vagy ahogyan libanyelven mondják: öt tojó és két gúnár.

Már a születésük is csodálatos volt. A kislibák a tojásból jelezték, hogy szeretnének megszületni, és amikor meghallották libamama örömteli hangját, ami azt jelentette, hogy már nagyon várja őket, bátrabban folytatták a tojások feltörését. Amíg azon szorgoskodtak, hogy mielőbb napvilágot lássanak, folyamatosan csipogtak, és a mamájuk boldogan felelt nekik. Így aztán mind a heten gond nélkül kipattintották a tojások héját, előbújtak, és nemsokára már totyogtak is libamama és libapapa után. Mert a libagyerekek nagyon ügyesek ám! Alighogy kibújnak a tojásból, kis pihenés után már járni tudnak. A szülők meg, amilyen gyorsan csak lehet, bevezetik őket a tóba, és a kislibák már úsznak is. Még tanulniuk sem kell az úszást!

Libamama és libapapa büszke volt a hét kislibára, és örömmel látták, hogy fiókáik soha nem veszekednek. Nem is volt akkora hangzavar a baromfiudvar bal sarkában, mint az udvar közepén, még a kislibák megszületése után sem. De a nagy öröm és büszkeség mellett egy bánatuk

azért libamamáéknak is akadt. Észrevették, hogy az egyik kisliba nem tud olyan gyorsan futni, mint a testvérei. A járása sem olyan szép. Fél a víztől. S ha mégis veszi a bátorságot arra, hogy beletoccsanjon a tóba, féltetni kell attól, hogy elmerül, mert úszni is alig tud. Ráadásul a réten is mindentől reszket, és elsőként menekül libamama szárnyai alá, amikor megzörren a bokor.

A testvérei nem csúfolták őt emiatt, és libamama meg libapapa is nagyon szerette. De a kiscúnár észrevette, hogy ő más, mint a többiek, és ahogy nőtt, egyre szomorúbb lett emiatt. Egyszer, amikor megint lemaradt a többiektől, leült a tó partjára, és sírni kezdett. Azt se bánta, hogy meglátja valaki, annyira el volt keseredve.

Egyszer csak egy csigát vett észre maga mellett. A csiga úgy mozgatta a szarvacskáit, mintha jeleket akarna adni neki, ezért a kiscúnár közelebb hajolt hozzá. És milyen jól tette! A csiga azt kérdezte tőle:

– Miért sírsz?

– Azért – válaszolta hüppögve a kiscúnár –, mert én vagyok a legügyetlenebb kiscúnár az egész világon. Nem tudok úszni, nem tudok víz alá bukni, nem tudok gyorsan futni, és akkor is lemaradok a többiektől, ha sétálni indulunk.

– Ó, ez még nem olyan nagy baj – vigasztalta őt a csiga. – Nálam biztosan jobban úszol, és menni is gyorsabban tudsz.

– De az már igazán nagy baj – folytatta a kiscúnár –, hogy hiába magyarázza el libamama és libapapa, hogyan kell valamit jól csinálni, én mindig elfelejtem. Egyszer hallottam is, hogy a kakas azt kukorékolta libamamá-nak: „Vigye innen ezt a buta libát!” Biztosan rám gondolt.

– Ó, te szegény! – mondta neki a csiga. – Tudom, mit érzel. Engem is sokat bántanak amiatt, hogy nem tudok hangosan beszélni, ráadásul nagyon lassú vagyok.

Meghallotta a kiscigánár és a csiga beszélgetését az öreg ponty. Kidugta fejét a vízből, és így szólt hozzájuk:

– Senki nem születik tökéletesnek. És nem is vagyunk egyformák. Én mégis azt mondom nektek: mindenki ügyes valamiben.

– Mi is? – csodálkozott a csiga. – De miben?

– Ha iskolába járnátok, ott hamar kiderülne – válaszolta a ponty.

– Mi nem járhatunk iskolába – sóhajtott a kiscigánár. – Ahhoz túl buták vagyunk.

– Mindenki járhat iskolába. És pont azért, hogy ne legyen többé buta – magyarázta az öreg ponty. – Meg még azért is, hogy ha valamiben nem annyira ügyes, megtanuljon az lenni. De persze ehhez sokat kell ám gyakorolni!

– Attól mi nem félünk! – nézett egymásra a kiscigánár és a csiga.

– No, ha valóban nem féltek, mondjátok meg a szüleiteknek, hogy szeretnétek iskolába járni. A többit majd meglátjátok – zárta le a beszélgetést az öreg ponty, és visszadugta fejét a tóba.

A kiscigánár és a csiga hazasietett, és otthon elmesélték, mit hallottak az öreg pontytól.

Libamama és libapapa nagyon megörült annak, hogy a kiscigánár tanulni szeretne. Csigáéknál is ugyanez történt. Hamarosan mindkettőjüket beíraták a legközelebbi iskolába. A két barát igazat mondott a pontynak: tényleg nem féltek a gyakorlástól. Sok okos dolgot megtanultak az iskolában,

ráadásul a kiscúnárról kiderült, hogy gyönyörűen énekel. A csigáról pedig az, hogy bármilyen halkán beszél is, csodálatosan tud mesét mondani.

Amikor elvégezték az iskolát, színházat nyitottak a baromfiudvarban. Igaz, a kiscúnár – akiből azóta nagycúnár lett – még mindig nem szeret víz alá bukni, de ő a legokosabb az udvarban, és senki nem énekel nála szebben az egész vidéken. A csigából pedig híres mesemondó lett, s bár még ma is halkán beszél, ő meséli a legszebb meséket a tó partján. Ha találkozol vele, mindenképpen hajolj közelebb hozzá, nehogy egyetlen szavát is elmulaszd!

A kettétört gólyafészek

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gólyafészek. Nem közel, nem messze, éppen egy faluvégi ház picinyke kéményén. A kémény kicsi volt, a gólyafészek pedig nagy, nem csoda, hogy az erős északi szél olykor mindkettőt kimozdította a helyéről. Ha fújt a szél, a kémény megdőlt egy kicsit. És ha megdőlt a kémény, vele billent a gólyafészek is.

A fészekben egy gólyafióka élt a szüleivel. A kis gólya nem félt sem a szélről, sem a billegéstől, sőt alig várta, hogy feltámadjon a szél, és a fészek himbálózni kezdjen. Amikor egészen kicsi volt, a szülei azt mondták neki, hogy ilyen a gólyahinta. A fióka a szárnyaival jól megkapaszkodott a fészek szélében, és miközben jobbra dőlt meg balra dőlt, nagyokat kacagott. Az volt ám a gólyakacagás! Még a szél is megállt egy pillanatra, úgy hallgatózott.

– Vajon ki nevet ilyen szépen? – nézett körül csodálkozva. Nem hallott még soha gólyát kacagni, s amikor rájött, hogy a gólyafészekből jön a hang, még erősebben meghintáztatta a fészket. És minél jobban himbálózott a gólyafészek, annál hangosabban kacagott a fióka.

No, de nem tartott sokáig a jókedv! A szél belejött a hintáztatásba, s végül akkorát fújt, hogy a fészek leborult a kémény tetejéről.

Szerencsére a gólyafiókának nem esett baja, de a fészek úgy összetört, hogy már nem lehetett megjavítani. A szél nagyon elszégyellte magát, mert nem akart ő semmi rosszat, csak a fiókát szeretne volna még hangosabban megkacagtatni. El is somfordált a falu végéről, és napokig nem fújt sehhol.

– Itt nem maradhatunk – sóhajtotta az apagólya, amikor meglátta a használhatatlanná vált fészket. – Nincs más hátra, előbb kell útra kelnünk Afrikába.

– De a kicsi gólyánknak még nem elég erős a szárnya – ellenkezett az anyagólya –, nem fogja bírni a hosszú repülést. És a többi gólya sem indult még el.

– A többieknek van fészük, nekünk meg nincs – mutatott az apagólya a kettétört fészekre. – Hamarosan beköszönt az ősz, és arra már nincs időnk, hogy új fészket építsünk.

– És a többiek? – aggodalmaskodott az anya. – Mindig együtt repül a csapat.

– Meg kell próbálnunk eljutni a tengerig. Ott majd megvárjuk a többieket – magyarázta az apa.

– Hát jó – egyezett bele az anyagólya –, de én majd lassabban repülök a fiókával.

Így hát hamarosan útnak indultak ők hárman. Amint az északi szél tudomást szerzett erről, a nyomukba szegődött. Mindennél jobban vágyott

arra, hogy újra kacagni hallja a kiskólyát. De hiába fújt egyre erősebben és erősebben, a fióka meg sem mukkant. Semmi kedve nem volt már nevetgélni, inkább arra figyelt, hogyan tartsa az irányt.

– Emeld magasabbra az egyik szárnyadat! – kiabálta az apja.

– Most ereszkedj kicsit lejjebb! – kiabálta az anyja.

– Kanyarodj jobbra! – kiabálta az apja.

– Most pedig fordulj balra! – kiabálta az anyja.

A fióka mindent úgy tett, ahogyan a szülei mondták. A szél azonban megharagudott a fiókára, amiért nem hajlandó kacagni, és még erősebben kezdett fújni. Aztán hirtelen szembefordult velük, és szörnyűséges hideget lehelt rájuk. A három gólya ijedtében háromfelé röpült.

A gólyafióka egy domboldalon találta magát. Az anyagólya belegabalyodott egy fába. Az apagólyát megodavágta a szél egy fehér sziklához.

Az anyagólya ki tudta szabadítani magát a fák ágai közül, és gyorsan megkereste a fiókát. Aztán együtt keresték tovább az apagólyát. Meg is találták. Ott feküdt a fehér szikla tövében, és egyik szárnya törötten lógott az oldalán.

– Én nem repülhetek veletek tovább – mondta szomorúan. – Eltört a szárnyam.

A gólyafióka sírni kezdett.

– Akkor én is itt maradok veled – ölelte át apját.

– Nem lehet – rázta a fejét az apa. – Hamarosan tél lesz.

– Nem hagyhatunk itt! – mondta az apagólya is.

– Tovább kell mennetek! – emelte fel a csőrét szigorúan az apagólya. – Itt mindhárman elpusztulunk. Ne aggódjatok, én tudok vigyázni magamra!

– De ki játszik akkor velem? Ki fog mesélni? Ki gyakorolja velem a repülést? – siránkozott a fióka.

Épp akkor ért oda a többi gólya. Körbevették a családot, megvizsgálták apát, és gyorsan bekötötték a törött szárnyát. Utána gyűlést tartottak. A tanácskozás végén a legöregebb gólya így szólt:

– Az apagólya nem tud többé velünk jönni Afrikába, itt kell maradnia. Építünk neki egy meleg kuckót.

Aztán az anyához és a fiókához fordult:

– Ti nem maradhattok itt, velünk kell jönnötök.

A fióka sírni kezdett.

– Ne sírj – mondta neki az öreg gólya. – Kitaláltuk, hogyan üzenhettek egymásnak. Ha biztonságos helyre érkezünk, elmesélem. De most építsük meg a kuckót az apagólyának!

– Én is szeretném tudni, mikor láthatom legközelebb a fiókámat – szólt közbe apa.

Az öreg gólya odament hozzá, és súgott neki valamit. Az apagólya elmosolyodott, és háromszor biccentett a csőrével, ami gólyanyelven azt jelenti: rendben van. Aztán odament a fiókájához, és ő is súgott neki valamit. A fióka is elmosolyodott, és ő is biccentett háromszor a csőrével. Már nem

sírt. Mindketten tudták: a csapat segíteni fog nekik abban, hogy kapcsolatban maradhassanak, és amikor eljön az ideje, találkozhassanak.

Amikor elkészült az apagólya rejtekhelye, a gólyák továbbindultak. Hosszú és nehéz út várt még rájuk. Amikor megérkeztek Afrikába, az öreg gólya megkereste a gólyafiókat, és azt mondta neki:

– Bátor és ügyes voltál az úton! A gólyatanács úgy döntött, hogy csapatunk legügyesebbjét megválasztjuk repülő postásnak. Amikor üzeni szeretnél apádnak, csak szólj, ő elviszi majd az üzenetet a Fehér Sziklához, és hírt is hoz onnan. Ha pedig már elég erős lesz a szárnyad, te is meglátogathatod őt. A Nagy Gólyaünnepet már biztosan együtt ünneplitek meg.

A gólyafióka attól a naptól kezdve még szorgalmasabban gyakorolta a repülést. És amikor eljött az ünnep, ő is elrepülhetett a postás gólyával a Fehér Sziklához, hogy néhány napot az apjával töltsön.

Öregapó hajaszála

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregapó meg egy öreganyó. Kettesben éldegéltek az erdőben, egy kicsi házikóban. Nem voltak túl gazdagok, de azért szegények sem. Mindenük megvolt, ami kellett: volt mit enniük, és volt hol aludniuk. Tavasszal és nyáron nagyon szerettek a házikó előtt üldögélni. Hallgatták a fák susogását, a madarak csicsergését, a patak csörgedezését, és egyáltalán nem unatkoztak. Persze örültek, ha egy vándor megjelent a hozzájuk vezető úton. Mindig volt valami finom sütemény a házban, és öreganyó szívesen megkínálta a vendéget. Az erdei szederből készített pitének volt a legnagyobb sikere. Ha a vándorok még málnaszörpöt is kaptak, úgy érezték, hogy a világ végéig el tudnának gyalogolni. Öreganyó olykor kenyeret is sütött a kemencében, és a frissen sült cipó mellé kicsi tehenecskéjük adta a friss tejet. Az anyóka azt is tudta, hogyan kell vajat, túrót és tejfölt készíteni.

Az apónak és az anyónak ősszel is sok dolga akadt, mert fel kellett készülniük a télre. Lekvárt főztek az erdei gyümölcsökből, hogy a téli pitét és a kalácsot azzal ízesítsék. Aztán összegyűjtögették a letört faágakat, hogy legyen tüzelőjük. A tél kicsit lassabban telt, mint a nyár. A kályha meleget árasztott, öreganyó kalácsának illata betöltötte a házikót, de valami mégis hiányzott nekik. Télen kevesebb vándor járta az erdőt, és hiába leskelődött

a két öreg a házikó ablakán, s hiába sütötte öreganyó a finomabbnál finomabb kalácsokat, a végén a madarak kapták meg a maradékot. A madarak persze nagyon örültek a ritka finomságnak, és folyton ott keringtek a házikó fölött.

Öregapó hetente egyszer bevásárolni ment a városba. Öreganyó összeírta neki, hogy mire van szükség. Lisztet, cukrot, élesztőt mindig kért a kalács- és kenyérsütéshez. Télen napraforgómag kellett a madaraknak, mert nem ehettek mindig csak kalácsot. Tavasszal paradicsom- és paprikapalántákat hozatott a kiskertbe, nyáron sárgabarackot és meggyet, ősszel pedig körtét és szőlőt, mert ezek nem teremtek az erdőben.

Ahogy teltek az évek, öregapó egyre nehezebben tudott járni.

– Fáj a lábam – panaszkodott anyókáának, aki nagyot sóhajtott.

– Én sem bírom már olyan jól a kenyérdagasztást, mint régen. Hiába, no, megöregedtünk.

De nem hagyták abba a munkát, csak mindent kicsit lassabban csináltak. Télen öregapó szánkót húzott maga mögött, így ment a városba. Föltette a szánkóra mindazt, amit vásárolt, így indult hazafelé. Ha nem volt túl nehéz a szánkó, dúdolgatott magában.

Egyszer lassan baktatott a nagy hóban, maga mögött húzva rakományát. Most nem dúdolgatott, mert alig bírta vonszolni a szánkót, olyan nehéz volt. Ráadásul a hó is esni kezdett. Hirtelen egy hógolyó csattant a hátán. Aztán még egy. És még egy. Öregapó megállt, de nem mert megfordulni, mert attól félt, hogy az arcát is eltalálja valaki. Hallotta, hogy gyerekek kuncognak mögötte.

– Úgy kellett, úgy kellett, káposztába hús kellett! – csúfolódtak a gyerekhangok. Öregapó lassan megfordult. Egy hatalmas hóember mögött két kisgyerek bújt meg: egy kisfiú és egy kislány. Öregapó csak a ruháikat látta: meleg csizma a lábukon, színes sál a nyakukban, bojtos sapka a fejükön. Öregapó egy ideig nézelődött, aztán megszólalt:

– Ami azt illeti, egy kis hús tényleg jól jönne a káposztámba.

A gyerekek mozdulatlanul álltak a hóember mögött. Öregapó folytatta:

– Ez igazán nem volt szép tőletek! De ha már ilyen jól tudtok célozni, bemutatkozhatnátok!

A gyerekek megszeppenve bújtak elő a hóember mögül. Óvodások voltak: Vica és Matyi. Öregapó alaposan szemügyre vette őket, végül azt mondta:

– Sosem hittem volna, hogy ilyen apró emberkék ilyen kemény hógolyót tudnak gyúrni. Azt meg végképp nem, hogy ekkorát tudnak dobni! Még öreganyónak is meg tudom mutatni a helyét, olyan piros lett a hátam.

A gyerekek szégyenkezve hajtották le a fejüket, és éppen mondani akartak valamit – talán épp azt, hogy „bocsánat” –, amikor meghallották szüleik hangját:

– Hahó, gyerekek! Merre vagytok?

– Itt vagyunk! – kiáltották a gyerekek, de akkorra már Apa és Anya is odaért a hóemberhez.

– Hát ti mit csináltok itt? – kérdezte Anya rosszat sejtve, miután észrevette apóka hátán a három hógolyó-nyomot.

– Bent jártam a városban vásárolni – mondta öregapó –, és megálltam egy kicsit beszélgetni velük. A hógolyó-nyomokat is megbeszéltük már – vakarta meg a hátát, aztán így folytatta: – Sietnem kell haza, anyóka várja a lisztet, hogy megsüthesse a kalácsot.

Apa is észrevette apóka hátán a hógolyó-nyomokat, aztán hol a gyerekekre, hol pedig a megrakott szánkóra nézett.

– Azt hiszem, jóvá kell tennünk, amit elkövettünk – mondta. – Az a legkevesebb, hogy segítünk hazahúzni a rakományt – s már meg is ragadta a szánkó kötelét. Anya odaállt mellé, a gyerekek pedig gyorsan hátraszaladtak, és tolni kezdték a szánkót. Hamar hazaértek. Öreganyó már kint állt a kapuban.

– Nahát, öregapó, milyen ügyes vagy! Vendégeket is hoztál – örvendezt. – Épp most sült ki a pite, kóstoljátok meg – hívta a gyerekeket.

Mindannyian bevonultak a házba.

– Ti biztosan nagyon szegények vagytok! Még tévétek sincs! – állapította meg rögtön Matyi, ahogy belépett az ajtón. Apa összeráncolta a homlokát.

– Öregapó és öreganyó egyáltalán nem szegény! Nekik az egész erdő jelenti a tévét – mondta. – Mindig van mit nézniük, ugye, öregapó?

– Bizony, fiam! – bólogatott öregapó, aztán a gyerekekhez fordult:

– Figyeljete csak, gyerekek, mutatok valamit! Ezt még anyóka sem látta.

Azzal kitépett a hajából egy ősz szálát, és finoman nyújtani kezdte. A hajszál pedig szép lassan növekedett és növekedett. Amikor már jó hosszú lett, öregapó háromba hajtotta és összesodorta őket. Aztán maga elé emelte a hosszú és erős hajszálát, s azt mondta:

– Most pedig kapaszkodjatok bele két oldalt. Meghintáztatlak benneteket.

Matyi és Vica kissé félve fogta meg a hajszál két végét. Akkor Öregapó elkezdte őket emelni. És csak emelte és emelte a két gyereket. Amikor lábuk már nem érte a földet, lassan hintáztatni kezdte őket. Lágyan ringott öregapó hajszála, és a két végén ott ingott-bingott a két gyerek: Matyi és Vica.

– Te tényleg nem vagy szegény! – kiáltotta boldogan Vica.

Amikor öregapó elfáradt, letette a két gyereket.

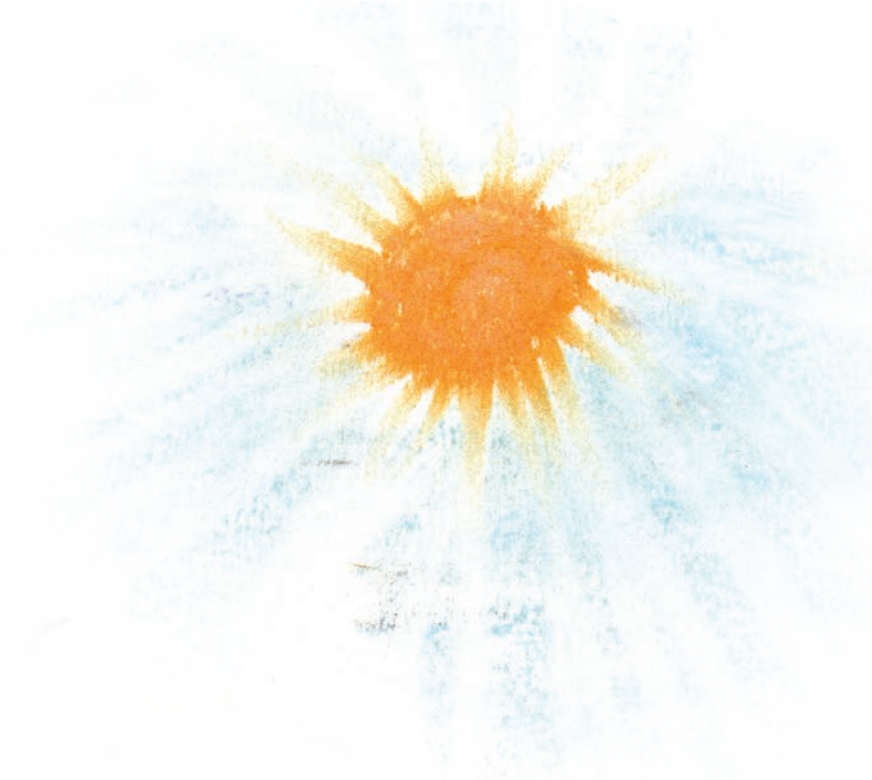
– Még! Még! – kérték a gyerekek.

De öregapó azt mondta nekik:

– Most már elfáradtam. Inkább gyertek el máskor is. Mindig szívesen meghintáztatlak benneteket.

Attól kezdve Apa, Anya, Vica és Matyi minden héten meglátogatta öregapót és öreganyót. Apókának nem kellett többé a városba menni a fájós lábával, mert Apa és Anya mindent megvásárolt, amire szükségük volt. Még húst is a káposztájukba. Anyóka hálából megtanította Anyát kenyeret sütni, túrót, tejfölt és vajat készíteni. Az erdei gyümölcsös pite receptjét is elárulta neki.

Mindenki nagyon örült, csak a madarak voltak kicsit szomorúak. Attól kezdve ugyanis már csak napraforgómagot kaphattak, mert a kalács és a pite mindig elfogyott az utolsó morzsáig.

Tartalom

A Mesék Országa	7
Az elveszett madártoll	13
A nyuszi, aki mindig éhes volt	19
Új játék az óvodában	25
Kutyaolimpia	33
Állatkerti karácsony	38
Katicabogár-kórház a Pitypangos réten	44
Hogyan lett a buta libából okos gúnár?	50
A kettétört gólyafészek	56
Öregapó hajaszála	62

A könyv kezdeményezője és kiadója:
az Országos Betegjogi, Ellátottjogi, Gyermekjogi és Dokumentációs Központ
www.obdk.hu

Szerző: © Boldizsár Ildikó, 2016
Grafika: © Lackfi Margit
Felelős kiadó: Dr. Novák Krisztina, az OBDK főigazgatója
Szakmai mentor: Dr. Herczeg Rita, OBDK

Minden jog fenntartva. Bármilyen másoláshoz, sokszorosításhoz, illetve más adatfeldolgozó rendszerben való tároláshoz és rögzítéshez a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulása szükséges.

Nyomdai kivitelezés: Med-Text Univ. Kkt.
Felelős vezető: Dávid Tamás

ISBN: 978-963-12-4901-9